

Tell Imre

Kis, boldog dal

Füstként úszom utánad,
mondalak fűnek, fának,
mondlak a földnek, az égnek,
nyelvemen énekek égnek:

tandara bú, tandara bú,
tandara barabara bú!

Lelkem tördeli láncát,
új ez az égi vidámság,
szent vihar, áldjon az ajkam,
csordul a szív a viharban:

tandara bú, tandara bú,
tandara barabara bú!

Meghalt lényem, a régi,
jó nekem érted elégni,
szép tüzed arcomon átég,
jó ez az isteni játék:

tandara bú, tandara bú,
tandara barabara bú!

Gyermek lettem a tűzben,
jó Uram, ördögöt üztem,
már magamat sose félttem,
szálllok a reggeli szélben:

tandara bú, tandara bú,
tandara barabara bú!

Maszkolva

az álarcok mögött sosem az arc maga
csak újabb maszk lapul
az éjszaka mögött még mélyebb éjszaka
rejtőzik pimaszul

és kitapintható a köd mélyén a köd
kés burkában a kés
a láng-centruma láng s a szívverés mögött
egy másik szívverés

mélység mélység alatt s alatta újra más
mélység hová bukom
s ha nincs is egyebem mint ez a zuhanás
fogadd el Jézusom

Szentély

vázamban néhány galagonya-ág
tövisék rajtuk és piros bogycák
középen erdő titkos kuszaság
forró kavargó lázadó bozót

angyalok suhannak a házon át
ágyam fölöttről a Megfeszített
lesi az éjben a galagonyát
s a galagonya a feszületet

Káliz Sajtos József

Harangszó kondul

*Szabó József nyelvész barátomnak
odaátra*

Az elmúlás szele
hol itt, hol ott libben...
A jó társak elmennek,
itt hagynak minden.
Vénségemre lassan
magamra maradok. –

Te is, jó barátom,
most már odaátról
nézed Nagykönyit
s a Koppány menti néped,
kiktől egy életre kaptál
jó szót, útravalót...

S azt te mind átadtad
a hálás tanítványoknak. –
Mint jóságos atyjukat
majd úgy emlegetnek...
Tereád így emlékezem
én is, míg rögös utam járom.

A föld – ami befogad –
legyen könnyű Néked,
drága jó Barátom. – –

Apánk nagy útja előtt

Álltam a betegágyadnál,
és néztem arcodon
a mélyülő barázdákat...

„Az örökös harc, a gondok
téged is meggyötörtek.
Micsoda utak vannak
már mögötted!...
Sihederkorodtól csak
a határt jártad. Hány ezer
barázdát taposott a lábad. –
Pihenj. Az erőd már fogytán.”

Aztán másnap elmentél,
ahogy el a nemzedéked...
Egy parcellában lett
a végső menedéktek. –

A sírodnál állok...
Nagy a csend. Néha
egy madár ha szól,
meg a traktor hangja
szűrődik föl a Kishegy alól. –

Kesernyés sorok

Telnek a heteim
méz nélkül, cudarul...
Tavaszom, hol kése!
S ha befutsz, jót hozol?...

Vagy bolond széllel jössz,
hoggyertyám kioltsa? –
Tudom: a föld éhes,
rám is vár – s mióta!...

Ha indulnom kell, kedves,
öltöztessél gyolcsba.
Úgy megyek utamra,
ahogy jöttem. Egyedül...

Megtöretett porom
földbe kerül.
S elnyeli lelkem a
végtelen űr. – –

Szétváló utak

Sínpályákon fut
életünk – robog,
akár a vonat. –
S a 'célállomáson'
otthagyjuk az épphogy
megismert arcokat.

Életkép a hadak útján

Döcögve bár – megy a szekér,
elől húzzák. Vonják hátul –
és eközben a rakományt
dézsmálgatják. „Hopp, egy kátyú!

Még egy gödör, és a járgány
széjjelesik darabokra...
Sose jutunk el akkor a
rég áhított otthonunkba.”

„Van időnk még álldogálni
– a mienk lett, lám, a hadtáp...
A szekeret meg fene bánja,
a fiaink majd összerakják!”

Bartal Klára

Elküldetlen levelek

A házsongárdi temető aljában
S a Farkas utcán ájult a meleg...
Íródnak itthon – oda el nem jutnak –
E vágytól kusza, forró levelek.
Az orgonánál hangversenyre készül
És Bachot játszik újra valaki,
Sorompón innen, vad hegyeken által
Szívemmel vélem most is hallani.
Tudom, hogy álom. Álom, mint az élet,
De ébredni tán nem is akarok...
Kongnak fülemben, megzavart ütemmel
Augustus- esti pogány dallamok.

Bűvölő

Pilcem-palcom, krízsem-krázsom,
Rossz varázslat messze szálljon.
Szem ne verjen, bú ne érjen,
Beteg lélek tőled féljen.
Pokol kínja ne gyötörjön,
Ki elhagyott, visszajöjjön,
Aki szeret, szerethessen,
Ellenséged ne nevéssen.
Krízsem-krázsom, pilcem-palcom:
Bűvölése vissza hasson!

Úttalan utakon

Úttalan utakon
Úz, sodor a végzet.
Úttalan útjaim
El nem érnek Téged.
Térdig kophat csizmám,
Testem belefárad,
Lélek szárnyalása
Nem tör gránitgátat.
Visszahull sebzetten,
Felvergődik újra,
Parttalan folyóit
Átúszni tanulja.
Csillagtalan éjben
Holdsugarat áhít –
Úttalan utakon
Dermedt csend világít.

Szelíd sirató

Szóló szőlő, csengő barack...
 Ha elhagysz is, velem maradsz.
 Reám meredsz tó tükréből,
 Harangvirág kék kelyhéből.
 Hajad őrzi rozs kalásza,
 Szellő szempillád vigyázza.
 Éger ága, bükk levele
 Emlékkel ma is tele.
 Ha el tudtál mégis menni,
 Nem is kötött ide semmi,
 Sem folyóhoz, sem virághoz,
 Fecskefészkek-csipogáshoz.
 Ha térdeltél, hát hazudtál –
 Közénk való nem is voltál.
 Babonáztál cifra szókkal,
 Lélekvesztő, álnok csókkal.
 Esküd szegted – gyűrűm lángol –
 S kiszaladtál a világból.
 Szóló szőlő, csengő barack...
 Siratlak, hogy magad maradsz!

A tölgyesben

A tölgyesben, hol jártunk rég
 Patakon át, hidakon át,
 Hullt avaron keresem én
 Lábad nyomát, lábad nyomát.
 A vízesés sziklái közt
 Hangod lesem, szavad lesem –
 Vízgyöngyként az is elgurult,
 S már nem lelem, jaj nem lelem.
 A kósza szél megpörgeti
 S mit fölkavart, mit fölzavart,
 Már messzi messze kergeti
 A hullt avart, a holt avart.

Didergő nyárban

Szemed kékje az égé,
 (Lelkemet dermeszti szél)
 Fehérlő felhő hajad,
 (Szívemen sír az eső)
 Alattad fekete föld,
 Fölötted bársony a gyepp,
 Sikolt a rózsabokor.

Zuhanó (1984)

Balajthy Ferenc

Erkélyjelenések könyve

(Ébresztgető filometrikus tekercs)

Erkélyjelenet, – nincs köztünk Júlia! –
 Ám gyolcsot szán ránk az Időborona.
 A múlt, mint egy védőmaszkos múmia,
 S körénk font bonthatatlan napok sora.

Mi szennyes volt, az vérig sérthetetlen,
 Szabaddá vált, mint egy szárítókötél.
 Kéz a kézben pitypangos réten ketten,
 Míg ránk nem borul a zsibbasztó sötét!

Most, ölelnek lányképű bárányszellők,
 Magjaink kikeltek, mára mind felnőtt,
 Saját Ősburkukban már mi csírázunk!

Régi a parazsunk, nincsen már lángunk,
 De, – pokolra mennünk érte, érdemes,
 Mert holt vágyat ébreszt föl a képzelet!

FÉLÁRU MENETJegy

(Filocentrikus tér/i/tőerő)

(Karant/ének/ XV.)

Égi vándor milyen vonatra száll majd,
 Ha, megrezzenti egy csendes fuvalat?
 Féláru menetjegy, gyászkendős árnyak,
 Míg, kötött pályán, szabadon haladhat.

Bezárul az ég, – ha, megnyílik a Föld,
 Nagyreményű özvegy, s titkos szerető,
 Orgonát fáról csenő, kamasz kölyök, –
 S Maghasadásban az összes térerő(d)!

Kétes bolygóbolyongás, visszaút nincs,
 Piros táblával egy szárnyas angyal int,
 Forog-csattog a kerék csillagok között.

Egyszeri, s megismételhetetlen körök,
 Ha, megnyílik a Föld, – bezárul az ég,
 Féláru menetjegyre, ez épp, hogy elég!

Sors (2003)

Fazekas József

Dacol a faggal

Dacol a faggal egy késői rózsá,
bíbor arcán sóhajt a gyér fény,
mint aki elmúlni sohasem akar
s páncél- kelyhében örökké él.

Dacolok én is világ bajok közt,
dacol bennem maroknyi remény,
várom a rózsá tavasz-illatát,
várom a zöldülő nyírfa-zenét.

Nincs titok

Csak csöndek vannak,
nagy-nagy hallgatások,
a szó megadta magát,
befonta kénes átok.

Könyvek jóslata nehezül ránk:
kilótt, mint gyöngé testben a rák
s emészt kaján vigyorral száján
Ninive sorsa vár majd ránk.

Ne engedd, ne hagyj pusztulnunk
Uram,
hajolj le hozzánk e világ-bajban,
s formáld újra gögös, nagy arcunkat.
Terejjen bennünk több alázat.

A bűn az éjben is világol,
nincs titok, kiált a távol.

Láttam

Láttam fiatal gólya
röptét
készülni messzi nagy
útra,
láttam villanó fecskét
egekbe föl-föl
zuhanva.

Láttam a vágyam a
szárnyon
mind följebb és följebb
ragyogni,
éreztem növekszik
álmom,
tudjam hűségük vissza-
várni.

S ha a csöndes, fáradt
kerengés
a kitaró veszély-út
után
szememre pihen majd
újra,
csicsergő dalokon szálllok,
kerengek, vigaszról
vigaszra.

Zengedezz bennem
zöld remény.

Jó veled élni

Jó veled élni,
könnyűvé lesz a lelkem,
fékezi szárnyát a gyors idő,
mint oszlop,
állunk terhek alatt,
zenél a csönd szíveden.

Jó veled élni,
szemünkre hunyorít a messze,
illatos a reggel
az este,
karjainkon hullámzik
a föl,
nem köt gúzsba
csontosult fájdalom.

Jó veled élni,
szólnom sem kell,
olvasom titkát perceidnek,
kitakart életünk
csillan,
madarak fénylenek
éveink ágain.